

STAW XII.

Z přikładom prjedownikow a tež z Khrystusowym přikładom wuči, zo dyrbyja ćerpjenja mužnje so znjesé; hrěcham wobarajo wottraša wot njeposlušnosće, dokelž je nowy zakon wosebniši, dyžli stary, zo bychmy njetrjebali hórše khostanja ćerpjeć, dyžli Židža.

Tohodla běžmy tež my, hdyž mamy tak wulku mróćel swědkow wokoło sebje, zložiwši wšu ćezu a nas wobdawacy hrěch, z wutrajnosću we bėdženju nam postajenym.*

Rom. 6, 4; Efes. 4, 22;

Kol. 3, 8; 1. Pětr. 2, 1; 4, 2.

2. Hladajcy na založerja a dokonjerja wěry, na Jězusa, kotryž za jemu postajene wjeselo křiž znjese, njedźiwajo na hańbu, a sedźi na prawicy tróna Božeho.*

3. Haj spominajće na njeho, kotryž je tak wulke napřećiwjenje hrěšnikow přećiwo sebi znjesl, zo byšće njewustali we swojich myslach woslabjejcy.*

4. Přetož hač do krewje so hišće njesće napřećiwjeli, přećiwo hrěchej wujujcy,*

5. A zabyšće pokojnja, kotrež k

wam jako džěćom rěči, prajo: „Mój syno, njezaciwaj krutobu Knjeza a njewustawaj, hdyž sy wot njeho khostany“;

6. „Přetož, kohož Bóh lubuje, khosta, šwika pak kóždeho syna, kotrehož přijima.“*

Prisl. 3, 11; Zjewj. 3, 19.

7. We krutobje wutrawajće. Jakož synam pokazuje so wam Bóh; přetož kotry syn je, kotrehož by nan njenapominal?

8. Jelizo sće zwonka krutoby, kotrejež buchu wšitecy podźělni, sće wy njeprawe džěći a nie prawe.*

9. Potom: Wótcow našeho ćěla drje mějachmy za kublarjow a bojachmy so jich; njebudžemy wjele bóle Wótcow duchow posluchać, zo bychmy žiwi byli?*

10. A tamni wšak kublachu nas w času někotrych dnjow po swojim zdaću; tutón pak k tomu, štož je wužitne, zo bychmy dóstali jeho swjećenje.*

11. Wša krutoba njezda wšak so w přitomnym času k wjeselu być, ale k zrudobje, potom přinjese najspokojniši plód sprawnosće tym, kotřiž buchu přez nju wuwučeni.*

XII. 1. Přikłady wěryjaceje sćerpnosće, kotrež buchu wopominane, a přikład Khrystusowy maja nas pohonjeć, zo bychmy z tejsamej sćerpnosću a wutrajnosću wojowali přećiwo wšěm hrěšnym napadam. Čłowjeske žiwjenje je podobne wojowanju wo wustajene myto we běhańcy, dokelž ma wobstać we wutrajnym prócowanju wo njebjesku zbóžnosć; tutomu wojowanju přihladuje móčna črjóda, runja mróćeli stłóćena, hordžinow, kotřiž sebi myto we bėdženju dobychu a nětko wužiwaju za swoju krutu wěru. Jakož tón, kiž w běhańcy běži, kóžde břemjo zloží, t. r. štožkuli móže jemu někak zadžěwać, tak mamy tež my wšitko wotpołožić, wosebje časne starosće, a wosebje hrěšnosć, kotraž čłowjeka runja wuzkej drasće wobdawa, zo njebychmy we dobywanju njebjeskeho myta so wotdzeržować dali. — 2. Tež Jězusa je nam přikład we wojowanju, město jemu tudy postajeneho wjesela wuzwoli sebi křiž a ćerpjenje, a hańby w kedžbu njeměješe, kotraž bě ze smjerću na křižu zjednoćena, a za to sedźi nětko na prawicy Božej. — 3. t. r. zo byšće, hdyž maće wěry dla wšelake přećiwnosće wustać, so njebojeli, ju wuznawać, hladajće na Jězusa, kotryž njedźiwaše na napřećiwjenja hrěšnikow a njewěriwych, kotřiž jeho skónčnje morichu. — 4. t. r. njewojowašće přećiwo hrěchej dotal hišće tak, jako Khrystus, hač do krewje, t. r. z njesenjom woprawdžitych čwělow. — 6. Při tak snadnym ćerpjenju hižo skoržiče, zabywši, kajki pokoj je po słowach s. Pisma w domapytanjach, kotrež su dopokazy lubosće Božeje. — 8. Hdyž was Bóh šwika, znjesće to sćerpnje; přetož z tym wopokaže so Bóh jako waš wótc, dokelž kóždy nan swoje džěćo napomina a khosta. Wostajili was bjez khostanja, njesměće so za jeho wěrne džěći mćć, dokelž wšitkich, kotrychž jako tajke spóznawa, wón šwika. — 9. Wot čělnych wótcow buchmy kubłani a khostani a dachmy sebi w bojoseći to lubić, čím skeršo mamy khostanja sćerpnje přijimać wot njebjeskeho Wótea, wot kotrehož duchowne žiwjenje dóstachmy, zo bychmy tež wěčnje žiwi być móhli. — 10. Čělni wótcy kublachu a khostachu nas jeno za tute krótke žiwjenje a to po swojim spodobanju, snadž druhdy w luěwje a njerozomnje, njebjeski Wótc pak kubłuje a khosta nas za wěčne žiwjenje k našemu spomóženju, zo bychmy džěl dóstali na jeho swjatosći; přetož z nej maju so hrěšne nakhilenja morić, wola posylnić, a žadosć za woprawdžitymi kubłami a wjeselemi wocuć. — 11. Doniž khostanje a ćerpjenje čujemy, přihotuje nam bolosć a zrudobu, pozdžišo je žórlo wěrneho wjesela, dokelž hdyž přez nje w dobrym so wuwučić mamy, wukhadža z njeho jako plód sprawnosć a swjatosć, wěrný pokoj poskićaca.